

Nechápu, jak bych měl hájením rodin otrásat společností a z jakého důvodu mám být kvůli tomu, že se zasazuji za zájmy **nevinných**, obhájcem zločinu.

Znamená to snad, že když jsem viděl případy neslýchaného a nezaslouženého neštěstí, nezměrné chudoby, vzlykající matky a manželky, starce, kteří přišli už i o **ubohou pryčnu**, a kojence, kteří už nemají ani kolébku, a řekl jsem: „Tady mě máte, co pro vás můžu udělat? Jak vám můžu pomoci,“ a matky mi odpověděly: „Vraťte nám syna,“ a manželky mi řekly: „Vraťte nám muže,“ a já jsem odpověděl: „Pokusím se,“ že jsem jednal špatně a **neměl jsem to dělat?**

Ne, to si nemyslíte, to **vám musím přiznat!** To si nemyslí nikdo z vás!

A tak se teď tedy pokouším.

Pánové, dopřejte mi trpělivě sluchu, jako se dopřává tomu, kdo **vykonává obhajobu** – já před vámi teď využívám tohoto posvátného práva, a pokud se mi při pomyšlení na tolik zbídačených a zmučených, kteří mi s vírou v můj soucit svěřili svou **věc**, stane, že nechtě překročím meze, které chci dodržet, vzpomeňte si, že jsem v tu chvíli **hlasatelem** shovívavosti, a že je-li shovívavost neopatrností, je to neopatrnost krásná a jediná, která je v mém věku dovolena.